

Stanovisko Nejvyššího soudu ČSR ze dne 31.03.1985, sp. zn. Tpj 45/84, ECLI:CZ:NS:1985:TPJ.45.1984.1

Číslo: 20/1985

Právní věta: Odvolací soud v případě, kdy na základě odvolání prokurátora i obžalovaného ruší napadený rozsudek a sám ve věci rozhoduje anebo věc vrací soudu prvního stupně, popř. prokurátorovi, nemůže nikdy podle § 256 tr. ř. zamítnout odvolání prokurátora odvolání obžalovaného zamítne jen tehdy, jestliže sám pouze ukládá přísnější trest anebo dává pokyn k jeho uložení soudu prvního stupně a jde o jedinou vadu napadeného rozsudku.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 31.03.1985

Spisová značka: Tpj 45/84

Číslo rozhodnutí: 20

Číslo sešitu: 7-8

Typ rozhodnutí: Stanovisko

Hesla: Odvolání, Rozhodnutí o odvolání v trestním řízení

Předpisy: 141/1961 Sb. § 256

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 20/1985 sb. rozh.

Odvolací soud v případě, kdy na základě odvolání prokurátora i obžalovaného ruší napadený rozsudek a sám ve věci rozhoduje anebo věc vrací soudu prvního stupně, popř. prokurátorovi, nemůže nikdy podle § 256 tr. ř. zamítnout odvolání prokurátora; odvolání obžalovaného zamítne jen tehdy, jestliže sám pouze ukládá přísnější trest anebo dává pokyn k jeho uložení soudu prvního stupně a jde o jedinou vadu napadeného rozsudku.

(Stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu ČSR č. j. [Tpj 45/84.](#))

Odvolací soudy nepostupují jednotně v případech, kdy současně projednávají odvolání prokurátora a obžalovaného a ruší napadený rozsudek a buď rozhodují samy, anebo věc vrací soudu prvního stupně, popř. prokurátorovi. Některé nezamítají odvolání prokurátora a odvolání obžalovaného zamítají jen tehdy, když mu ukládají pouze přísnější trest, jiné naopak vycházejí z důvodů obsažených v odvolání a zamítají pak ta odvolání, jejichž důvody se nekryjí s konečným rozhodnutím, event. nezamítají odvolání prokurátora, ale odvolání obžalovaného zamítají, jestliže není rozhodnuto v souladu s návrhem v něm obsaženým.

V zájmu odstranění nejednotnosti v rozhodování odvolacích senátů proto trestní kolegium Nejvyššího soudu ČR k návrhu jeho předsedy podle § 21c odst. 2 zák. č. 36/1964 Sb. v úplném znění vyhlášeném pod č. 19/1970 Sb. zaujímá toto

stanovisko:

Podle ustanovení § 254 odst. 1 tr. ř., nezamítne-li odvolací soud odvolání z důvodů uvedených v § 253 odst. 1 tr. ř., je povinen přezkoumat zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku, proti nimž může odvolatel podat odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které rozsudku předcházelo, přihlížeje přitom i k vadám, které v odvolání nebyly vytýkány. Toto ustanovení trestního řádu, jež zakotvuje tzv. revizní princip, typický pro naše trestní řízení před soudem druhého stupně, vymezuje rozsah přezkumné povinnosti odvolacího soudu v návaznosti na rozsah, v jakém je oprávněn napadat rozsudek ten který odvolatel. Tím i vyjadřuje, že pro rozsah přezkumné povinnosti je bez významu, jak odvolatel své odvolání zdůvodnění, tedy zda namítá nesprávnost jen některého z výroků, popř. i výslovně prohlásí, že proti některým výrokům odvolání nepodává.

Z toho vyplývá, že rozsah přezkumné povinnosti odvolacího soudu je vymezen ustanovením § 246 tr. ř., popř. i ustanovením § 247 odst. 1 tr. ř. Podle těchto ustanovení rozsudek může odvoláním napadnout (když nepřihlížíme v této souvislosti k právům dalších osob):

a/ prokurátor pro nesprávnost kteréhokoli výroku; prokurátor pak jako jediný, nebereme-li v úvahu právo poškozeného, který uplatnil nárok na náhradu škody, může napadnout rozsudek i v neprospěch obžalovaného;

b/ obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká.

Vycházíme-li z takto vymezeného rozsahu přezkumné povinnosti a ze zásady, že je tím odvolací soud vázán a nesmí se omezit jen na důvody odvolání (které ostatně nemusí ani důvody obsahovat), lze dovodit, že odvolání prokurátora a obžalovaného je ve smyslu ustanovení § 256 tr. ř. nedůvodné jen v těch případech, kde jednak byl rozsudek soudu prvního stupně shledán ve všech výrocích zcela správným, jednak tehdy, jednak tehdy, jestliže odvolací soud rozhodl tak, jak by nemohl rozhodnout, kdyby bylo podáno odvolání jen jedním z uvedených odvolatelů. Konkrétně tedy v takovém případě, kdyby odvolací soud jen uložil přísnější trest nebo dal soudu prvního stupně pokyn k jeho uložení, tedy učinil jen takové rozhodnutí, které nemůže nikdy učinit pouze z podnětu odvolání obžalovaného.

Z podnětu odvolání prokurátora, ať se již v jeho důvodech uvádí cokoli, lze učinit jakékoli rozhodnutí, popř. je možné uložit i mírnější trest, třebaže by se odvolatel domáhal uložení trestu přísnějšího.

Z podnětu odvolání obžalovaného lze učinit ohledně výroků, které se ho přímo dotýkají, ať již odvolatel v důvodech svého odvolání uvádí cokoli, jakékoli rozhodnutí s jedinou výjimkou – nelze uložit přísnější trest, resp. nelze uložit soudu prvního stupně, aby tak učinil.